

er paa den anden Side klar over, at Rigsdagen ikke kan lade hele Sagen standse, fordi der er nogle enkelte Beboere, der absolut ikke kan blive enige. Hvis det havde været en Sag, der havde ligget det ærede Medlem Hr. Sundbo meget paa Sinde, tror jeg ogsaa, det ærede Medlem meget vilde have fræbedt sig, at Rigsdagens Arbejde skulde standse, fordi der var Strid mellem nogle Beboere i Kommunerne omkring Ringkøbing Fjord. Saa maa Rigsdagen tage Ansvar for sig og prøve paa at finde en Løsning, der kan forsvares ud fra samfundsmæssige Hensyn. Det er det, vi nu skal forsøge, det Arbejde indbydes der nu til, og det vil blive Rigsdagens Opgave at kræve af Sagkundskaben alle de Oplysninger, som vi kan faa, og jeg haaber, de kan gives paa en saadan Maade, at de kan være tilstrækkelige for os til at tage vort Standpunkt.

Hvad Udgifterne angaar, forstaaer jeg heller ikke rigtig det ærede Medlem Hr. Pinholt. Det ærede Medlem udtalte, at det vilde være fordelagtigt og vilde være det rigtigste, om de Penge, som Beboerne skulde give i Tilskud, laa paa Bordet nu, naar vi skulde til at begynde Arbejdet. Men det er jo dog saadan, at Ringkøbing Amt har garanteret for et ret stort Beløb, og den Garanti maa vel være tilstrækkelig. Og jeg maa sige fra et rent konservativt Standpunkt, at hvis man i alle Forhold, ved alle Reformen kan møde en saadan Villighed til at yde Hjælp til Selvhjælp, som der er vist fra Beboerne i disse Distrikter, synes jeg, det maa tilfredsstillende selv det mest yderliggaaende konservative Krav om Hjælp til Selvhjælp. Jeg kan derfor ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Pinholt ikke kan være tilfredsstillt med det Bidrag, som der af den højtærede Minister stilles Krav om fra Beboerne derovre. Der maa jo i Lovene være Regler at gaa efter. Det kan ikke nytte at kræve, at de, der mener at have haft Fordel af Reformen, kan melde sig og betale; thi saa er det jo rimeligt — saadan er nu en Gang Menneskeslægten —, at der ikke vil være nogen, der har noget imod at tage mod Fordelene, men der vil være en hel Del, der helst vil være fri for at betale. Skal Lovgivningsmagten træffe Bestemmelse om — og det maa den jo —, hvorledes Midlerne skal skaffes til Veje, maa der ogsaa indenfor Lovforslagets Rammer være bestemte Regler, hvorefter Tilskuddene skal ydes.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de forskellige kritiske Bemærkninger, som er fremsat fra den anden Side. Jeg tror, vi nu

maa gaa til Udvalgsarbejdet, der maa det saa vise sig, om det er muligt at føre denne Sag igennem til Løsning. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Hauge) har fuldstændig Ret i, at det er indenfor Udvalget, vi maa se at faa vore Oplysninger, det er der, de forskellige Principper maa prøves, det er der, vi maa finde en Ordning, som virkelig kan være rationel. Jeg for mit Vedkommende kan ikke afskrækkes af Udgifterne, som der fra visse Sider er talt om var saa store. Naar jeg ser hen til de store Tilskud, som paalægges Beboerne, og til, at Arbejdet skal strække sig over et Aaremaal af 4 Aar, saa mener jeg ikke, at Udgifterne er af en saadan Karakter, at de bør standse en saa vigtig Foranstaltning, som jeg mener, det er at tilvejebringe en Ordning af de vanskelige Forhold paa Jyllands Vestkyst.

Pinholt: Der er talt overodentlig meget om, at Fiskerne har lidt saa stærkt ved den Ordning, der nu er truffet ved Holmslands Klit. Det kan være rigtigt, for saa vidt som Fiskerne ved Holmslands Klit en ganske kort Tid, en to-tre Aar, har haft en Tilstand — som de i alt Fald ikke havde haft tidligere og heller ikke har haft efter —, der var gunstig for dem, men som de formentlig overhovedet ikke har kunnet tænke sig vilde blive opretholdt senere. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at alle Vestkystfiskerne har haft vanskelige Tider. Jeg skal minde om, at der for en 30—40 Aar siden var et rigt Fiskeri paa hele Strækningen fra Blaaavandshuk til Nymindegab, hvor der nu overhovedet intet Fiskeri er mere. Jeg mener derfor, at Fiskerne ikke har Krav paa, at man af rent fiskerimæssige Hensyn skulde flytte Udløbet, og det er der heller ikke nogen af de ærede Talere, der har ment. Men man har dog ment, at der var gjort Fiskerne en vis Uret ved at flytte Løbet Syd paa, dertil, hvor det nu er. Det kan jeg ikke se er berettiget at hævde, thi Fiskeriet kan meget vel foregaa fra Nymindegab, hvis i øvrigt Forholdene der kan være nogenlunde de samme som oppe ved Hvide Sande. Og da forekommer det mig, at det er et rent Bekostningsspørgsmaal, det drejer sig om. Hvis det er billigere for det offentlige at etablere Forholdene ved Nymindegab, synes det mig, at saa maa Fiskerne ogsaa kunne være tilfredse hermed.

Det, det er det store Spørgsmaal, der nu formentlig staar for sin Løsning, er dette: i hvilket Omfang skal Værdierne ved Fjorden flyttes om. Der er ingen af de ærede Talere, der har kunnet bestride, at